

Going

RE:THINKING TOURISM 10.06.12-10.09.18 GOTLANDS KONSTMUSEUM

Places

Turismen blomstrar och sökandet efter exotiska platser verkar aldrig upphöra. Idag är turismen en av världens största näringar och ingår i en ständigt expanderande upplevelse-industri. Men vad är det vi uppnår genom vårt resande och vad är det vi jagar?

Vilka gränser

är det vi passerar, inuti och utanför oss själva?

Individuellt och kollektivt, geografiskt och kulturellt? Vilken roll spelar ideologiska och ekonomiska aspekter?

Och hur förändras våra tolkningar beroende på sammanhang och perspektiv?

Frågor som dessa berörs i utställningen *Going Places Re:thinking tourism* som ger vidgade utblickar på turismen, resandet och förflyttningen. I utställningen förmedlar de medverkande konstnärerna sina individuella reflektioner och perspektiv på turismen som företeelse och adresserar frågor som rör kulturell identitet, geografisk rörlighet, representation och maktförhållanden. Centralt är också föreställningar om "den andre", särskiljningar mellan vi och dem samt "den turistiska blicken".

Utställningen presenterar de medverkande konstnärerna verk som rymmer komplexitet, snarare än förenklingar, något som annars ofta förmedlas i den kommunikation som rör turismen. Att visa den här utställningen just på Gotland har en naturlig koppling då ön är en plats som är starkt förknippad med turism och genomsyras av ett turistiskt perspektiv, i såväl samhälls-, kultur- och näringsliv.

Konst och turism är nära sammanlänkade med varandra, då konstnären genom sin konst kanske mer än någon annan förmedlat bilder av platser, på resande fot, med utforskande ögon och med nyfikenhet inför det upptäckta.

/ Angelica Blomhage
Verksamhetsansvarig Gotlands Konstmuseum

Eva Arngvist

Stefan Constantinescu

*Anna Kindgren
& Carina Gunnars*

Lisa Torell

Form: Mikael Dunler, Gotlands Museum 2010 www.gotlandsmuseum.se/konstmuseet

Going Places

RE:THINKING TOURISM

GOTLANDS KONSTMUSEUM

10.06.12-10.09.18

Som en röd tråd genom Eva Arnqvists arbeten löper frågor om värden, system och ideal; vilka föreställningar, budskap och berättelser som idag offentligt kommuniceras och accepteras. En konstnärlig praktik som drivs av en vilja att försöka greppa och kritiskt granska ett här och nu; att utforska de strukturer som definierar vår vardag.

I sina arbeten utgår hon ofta från befintliga material, som genom omläsning och frilagda från sin ursprungliga kontext förs fram på nytt i syfte att utforska nya möjligheter till läsning och tolkning. Hennes senaste projekt har fokuserat på nation/place branding – nation/plats som varumärke, kulturell produktion och historie-skrivning samt kopplingar dem emellan.

Eva Arnqvist om sina verk *Vita Fläckar* (2008) och *Poland is Normal* (2010)

I *Going Places - Re:thinking tourism* visas två verk som från olika utgångspunkter berör dagens rese- och upplevelseindustri.

Eva Arnqvist (f. 1973)

I installationen *Vita Fläckar* utforskas de föreställningar om den andre som förmedlas i marknadsföringen av äventyrs- och upplevelseresor, och bygger på bild och text direkt taget från broschyrer och resekataloger, och resebyråernas rekvisita.

Poland is Normal behandlar mekanismerna bakom nation branding. Genom citat och slogans utforskas strategier och strukturer för hur länder framställs och marknadsförs idag, både utåt mot besökare och inåt mot de egna invånarna.

Vita Fläckar (2008)

2008 gav Stefan Constantinescu ut *The Golden Age* för barn, en pop-up-bok om de sista 20 åren av den kommunistiska regimen i Rumänien. År 2009 representerade han Rumänien på Venedigbiennalen med filmerna *Passagen* och *Troleibuzul 92*. Under 2009 släppte han dokumentären *My Beautiful Dacia* (regisserad av Julio Soto), en lättsam och humoristisk skildring av utvecklingen i Rumänien från kommunism till kapitalism, sedd genom ögonen av dess mest kännetecknande symbol, Daciabilen.

Stefan Constantinescu om sitt verk, *Passagen* (62 min, 2005)

DVD-verket som visas i *Going Places Re:thinking tourism* följer tre chilenaers rotlösa liv. De tvingades att lämna Chile i efterdyningarna av statskuppen som leddes av Pinochet 1973. Alla tre kom att leva under Nicolae Ceausescus kommunistiska diktatur och i tid beslöt två av dem att utvandra till Sverige.

Genom huvudpersonernas gemensamma erfarenheter, belyser filmen de skilda sociala strukturerna i Chile, Rumänien och Sverige. Huvudpersonen, Pedro

Stefan Constantinescu (f.1968)

Ramires, minns hans år som student i Rumänien och beklagar fortfarande sitt beslut att bege sig till Sverige. Som utbildad skådespelare i Bukarest blev han sedan anställd som nattågvakt mellan Stockholm och dess periferi.

Stefan Constantinescus film innehåller bilder från Ramires första film, inspelad i Bukarest. Filmmusiken av Inti Ilimani band är en symbol för det chilenska motståndet, liksom Agneta Fältskogs *Tack för en underbar, vanlig dag*.

Passagen (2005)

Anna Kindgren och Carina Gunnars arbetar i ett gemensamt konstnärskap. De för ett pågående samtal om samarbete i en tid av varufierade relationer. Deras verk utvecklas ofta ur en specifik situation eller frågeställning. Kindgren och Gunnars låter sig impregneras av allt som kan ta dem vidare in i en djupare förståelse för situationen med utgångsläget att *konst tar tid* och att estetiken är aldrig neutral.

De har intresserat sig för hur det de kallar "den nykonservativa marknadsliberala gasen som vi alla tvingas andas in" har sipprat in i de platser de fått möjlighet att arbeta på som konstnärer. Institutioner och städer i Sverige har varit utgångspunkterna, men också den brasilianska urbaniteten och globaliseringens konsekvenser, har varit deras fokus. De har också undersökt hur det urbana rummet alltmer reglerats juridiskt av kommersiella intressen.

Annika Kindgren och Carina Gunnars om sitt verk *Under stranden gatan? Stranden* (installation 2010)

Att värja sig mot ord kräver tid. Motståndskraft. Drömmar vävs. Bilder konstrueras. Det slås mynt.

Anna Kindgren (f. 1957) Carina Gunnars (f. 1956)

Orden *under gatan stranden* målades på husväggar i Paris. Det var den 3 maj 1968. 37 år senare vinner ett arkitektkontor en tävling för strandnära boende i en svensk inlandsstad. I namnet till det vinnande förslaget utnyttjas den situationistiska poesin. Landremсор som gränsar till vatten kallas i allmänhet strand, även om estetiken inte alltid lockar till exploatering i turismens tecken. Stranden kan ha värn; militära, som vågbrytare eller lagen. Sandstrand. Här korsas ekonomiska intressen. Privata. Gemensamma. Exploatering? Stranden är förbindelser mellan komplexa ekologier. Vågor sköljer in. Oljan i en bensintank eller på en sten i strandbrynet? Februari 2010 ger kommuner dispens från strandskyddet. Gatan asfalteras, det är olja. 42 år har gått. Under stenarna fanns sanden. Vem bryter asfalten? Vem kastar om ordföljden?

Under stranden gatan? Stranden (2010)

Lisa Torell arbetar både internationellt och nationellt. Under våren 2010 har hon visats både i utställningen *Ta plats* på Kulturhuset i Stockholm, på Trøndelags senter for Samtidskunst i Norge och haft separatutställning i Köpenhamn. Hon är också verksam i Index styrelse i Stockholm. Lisa Torell arbetar konceptuellt med språk och plats, sanning och fiktion, vilket ofta resulterar i olika slags platsspecifika och textbaserade installationer. Konst är kommunikation, kommunikation är estetiserat beroende på när, var och hur, det vill säga vilken kontext den framförs i. Torell är lika intresserad av med vilka medel vi för fram våra budskap, som budskapet i sig – varför och hur bilder skapas.

Lisa Torell om verken i *World in translation* (2010)

I utställningen visas flera verk som alla ingår i ett större pågående projekt, vars övergripande titel är *World in translation*. I grunden handlar det om mitt intresse för språk, plats och identitet och dess sinsemellan koppling till och påverkan av varandra. *The Image* är en installation och handlar kortfattat om bilden av oss själva, borta och hemma och bilden av

Lisa Torell (f. 1972)

de andra borta och hemma, hur platsen för berättandet är berättandet. Hur en bild kan utvecklas till en symbol, och därmed både förlora vissa värden och tillges nya värden. Grundläggande handlar det om problematiken runt representation. Materialet är från Kairo. I *Identity, definitions & mantras* fokuserar jag på manifestationen. Det består av tre vepor liknande de som normalt används i reklamsammanhang runt resor. Resande kan vara ett sätt att manifesteras vem man är. Detta synliggörs både genom vår konsumtion och genom vårt språk, alltså vårt sätt att tala om vad vi varit med om och hur och vad vi konsumerar. Egentligen handlar det inte så mycket om vad vi faktiskt till exempel har ätit utan vad vi väljer att berätta att vi har ätit. På vilket sätt vilka ord och uttryck som ingår i det berättandet. Hur vi producerar, omskapar och reproducerar bilden av oss själva på olika sätt.

usually talk about us, as:
elite,
global elite of Europe.

think it's incredibly un-sexy to talk about
versus cultural differences. No, show
social status through your mobility.

when we say us, then it is us I am talking about. We are the ones who represent
norm in media, in the world, in the western world. We are the dominant and the
leged. We are us and you are you. You are they, they are them. They are actually
others. They, who are different from us, because we are so alike.

talk about us in terms of being: Privileged, intellectual and sensible.

esn't matter what you say. We will know that you are defending yourself. We have
dy produced our image of you, so representative and strong. General. Your reality,
rienced by you. Your everyday. You and your fellow beings will only sound as a
nce. The defence that makes us the winners and you the losers.

easy, so black and white it can look.

ever we likes to repeat this over and over again. It makes us proud. Not the fact
we separate people, but the fact that it makes us the elite. A message we
duce and establish verbally and in writings. Apologizing but proud. Constantly
everywhere.

We build bridges and integrate. Make you more global and me more multi-cultural.
West is looking into East. Very nice.

We pick and choose, botanize, accentuate and make clear.
Discuss and talks about:

The Self and the other.
Post colonialism.
Tourism,
and
exoticism.

We travel and have the right conditions, come from the right conditions and have
the possibility of walking with wide-opened eyes in the market, looking for a
packet of mixed raisins and some hot spices.

We are special enough to choose the real life, the genuine stories, the primitive
living places, non-touristy countries. Move to... *laib la*. (A special way of smiling)

We almost see the world as a big amusement park, or like a bag of sweets. Something
salt from Africa, something sour from Russia, a bit of sweet n' sour from Asia. Pick the
best one and suck on it for a long time. Yes, until it disappears, then start on new one.

Yes, keep the distance and consume it bit by bit.

How shall I put it "like-minded-people-like-me" likes "win-win-situations" and the best
way to travel then is actually as a volunteer. You get to see things, help and really do
something for someone else. You get to know things about yourself that you didn't
even knew existed. All this, and all you pay for is your flight! Can it get better?

Charity at a distance, or distant charity or pretend charity?